

Ako sovražiš tvojega soseda radi tega, ker on govori drugi jezik kakor ti, pomisli, da mogoče že v par letih ne bodeta obadva govorila niti enega, niti drugačega jezika.

Na grobih se hočemo zdjeliniti, na grobih si hočemo podati roke, na grobih hočemo pozabiti vse naše sovraštvo, vse nasprotstvo!

Saj nas ne bode tudi tedaj, ko nas bodejo zvali iz grobov angeljske trobente na večno sodbo, nikdar povpraševal Nebeški Sodnik, katere narodnosti smo, temveč povpraševal nas bode, koliko smo zakrivili proti njemu in proti našemu bližnjemu.

In ako budem postopali proti našemu bližnjemu tako, kakor nam je zaukazal naš največji ljubitelj Jezus Kristus, namreč da ga budem ljubili, potem se nam ni treba bati zadnje sodbe, potem nam bude tudi zemljica lahka.

Našim kmetom.

(Dalje.)

V današnjih dneh pač skoraj vse iz dežele sili v mesta, misleč si, da se tam zares sam med cedi. Temu pa ni nikakor tak. Kmečki fantje, katerim ni za domače delo, pustijo večkrat stariše doma, češ, trudita se vidva sama pri navadni vajini hrani, jaz pojdem v mesto, tam je veliki zaslužek in hrana je izvrstna, vsak dan si budem lahko obračal po okrožniku pečenku. Oblečen budem hodil, kakor gospod in dela bode malo!

Fant vedi, ako tako misliš, se grozno, grozno motiš. Mogoče je res v mestu hrana nekoliko boljša, mogoče bodes zares hodil malo boljše oblečen, toda delati pa bodes moral, verjami mi to, v mestu trikrat več, kakor pa na deželi. Povej mi le enega kmečkega sina, kateri bi si bil, zapustivši svoj dom, po mestih česar prihranil. Vsak je prišel do sedaj navadno rad in sicer prazen zopet domov, mogoče pa še povrh izprijen do dna srca, bolan na duši in na telesu.

Kmečka deklica, ne sili nikakor v mesto, ostani doma, bolje bode za tebe stokrat. Poznal sem neko

kmečko deklico, koje oče ni imel sicer posebne premoženja, toda ako so vsi skupaj delali, imeli vsi dovolj čednega oblačila. A Lenki, katera je zares lepo, zdravo in veselo kmečko dekle, nikar ni nadalje ugajala kmečka noša, začela se je lišpati kinčati in njena mati je bila dovolj nespametna, je to dopustila. Ker oče ni nikakor mogel dati narja za židane robce in kitle na štirko, postala Lenka žalostna in je zgubila veselje do svojega kmečkega stanu. Kako si toraj pomagati. Na misel pride, hajd v mesto v službo, tam si budem prisila dovolj za najkrasnejšo obleko.

S težkim srcem sta roditelja ustregla njeni že in dekle je šlo v mesto. Ker je bila Lenka zarpridno in pametno dekle, se je kmalu nekaj naučila in zares si je prislužila toliko, da si je kupila le obleko. Toda s časom se je navolila enomejnega stnega dela, pa mislila si je naj bode kakor hoče, saj je itak ne bode in ako se že vsega navolim, se omožim! Pri vodnjaku me vedno pričakuje le mlad fin gospod, on je tako prijazen z menoj in Henrik, ta me bode gotovo vzel za ženo! In glej par mesecih sta bila parček. Ne mož in žena, ker Henrik rekel, da ni treba, da bi se izdal toliko narja za ženitev, saj se da tako tudi živeti, saj tako tudi lahko rada imata. — —

Da, en čas je šlo dobro! Henrik, kateri je imel dobro službo, je prinesel svoji mladi „ženi“ Lenki vsako soboto lepo sveto denarja domov. Toda nekaj soboto ga ni bilo več domov, tudi v nedeljo ne je v pondeljek ne. Šla je vprašat za njim in zna, dela je, da je bil iz svoje službe odpuščen in da je odpeljal nihče ne ve kam. Ko je prišla Lenka domov, čakal jo je že postrežek, da bi mu izročil pohištvo, katero je njen ljubi Henrik bil prejšnji dan prodal. Vse so vzeli, Lenki ni nič druzega ostalo, kakor malo, jokajoče, nago dete!

Toda v mestu se nahaja mnogo usmiljenih ljudi, posebno takih, kateri se radi usmilijo take mlade lepe „vdove“, kakor je bila naša Lenčka.

No, Lenčka je bila kmalu zopet „žena“. Seveda

Izseljevanje v Ameriko.

(Doživljaji iz zadnjih dnij.)

Potovanje je lepo, a vsak zna, da je za potovanje potreba denarja. Med našim slovenskim ljudstvom imamo tudi dosti popotnikov, samo da ti popotniki ne potujejo samo za zabavo. Njih potovanje jih vodi v Ameriko, kjer si morajo zaslужka iskat. Marsikateri teh Amerikancev se da bodisi temu ali onemu pregovoriti in pride na ta način agentom v roke, ki ga res v Ameriko odpravijo, a za kakšno ceno in s kakšno ladjo, o tem pa še govora ni. Navadno pa potem tudi amerikanska vlada take popotnike nazaj pošlje in jih ne pusti v Ameriko. V pojasnilo naj služi sledeči slučaj, ki se je dogodil komaj pred nekoliko dnevi.

V Sevnici na Štajerskem prebiva neki krčmar z imenom Janez Kurent. Iz tamošnje okolice nabral je ta gospod Kurent nekoliko fantov in mož, vsega skupaj 26, ki so se namenili v Ameriko. Kurent jim je priporočal, naj se z amerikansko linijo odpeljejo in jih tudi potem odposlat v Buchs na Švicarski meji. V Buchsu je namreč neki Louis Kajzer, ki biva v Bazlu, ustanovil agenturo za izseljevanje in je pooblastil ta-

mošnjega krčmarja Johana Büchel (Bihelj) in pa Mih. Pavlin da ga zastopata. Ta gospod Pavlin je bil prej pri Seuniku v Ljubljani v službi, pa je moral kar na nagloma iz Ljubljane pobegniti in se ne sme več v Austriji prikazati. Ta dva zastopnika sta toraj teh 26 Slovencev v Buchsu sprejela, in njimi tudi vožnjo pogodila (172 gld.) in jih 8. septembra odposlala v Bazlu. Iz Bazla so se potem odpeljali v Havre na Francoskem in ko so se drugi iz Havre naravnast odpeljali čez morje v New-York, moralo je teh 26 mož (med njimi je tudi pet mladoletnih, ki svojim vojaškim dolžnostim še niso zadostili) odpotovati v Southampton na Angleško; iz tega mesta so se potem peljali po železnici skoz celo Angleško in Liverpool in ko so tukaj tri dni čakali, odpeljali so se na ladiji od Kunardlinije v Ameriko.

Na morju so bili čez 10 dni in ko so prišli v Ameriko, morali so zopet nazaj v Evropo. Vseh teh 26 oseb se je pa pogodilo, da se odpeljejo z amerikansko linijo, ki prevozi čez morje v 6 do 7 dneh in so v tej misli tudi pogodbo podpisali — a pogodba se je pa glasila na Kunardlinijo — in tako postopanje agentov nasproti slovenskim izseljencem je vse drugo prej, kakor pošteno imenovati.

nega
eli so
bila
akor
ati in
a, da
i de-
la je
meč-
el jej
rislru-
želji
zares
učila
lepo
me-
sla-
, pa
ep in
moj
lej v
ker je
o de-
aj se
imel
Lenki
neko
e in
zve-
la se
lenka
ročila
i dan
stalo,
ljudi,
lade,
veda

volina,
iku v
bljane
Iva g.
ela, z
a od-
re na
peljali
mi je
te niso
tega
ško v
se na
eriko,
je pa
zi čez
pisali
o po-
drugo

udi tokrat brez poroke. Njen „mož“ je bil star in laboten, pa kaj, bil je bogat, neizmerno bogat. Zakon je bil „srečen“, toda kratek. Starec se je Lenčke naveličal in jej je zakon odpovedal. Sedaj je bila zopet brez službe, brez dela, brez stanovanja. Kaj početi? Domov se ne upa, ker se sramuje, službe ne dobi, ker nima nikakih spričeval. Obupanje se sti naše Lenčke, na samo sebe je jezna, jezna na ljudi.

In padla še je bolj globoko, padla od stopnje stopnje tako daleč, da si našel našo Lenčko v ar mesecih bolano na duši in na telesu v bolnišnici. Izdravila ni nikdar več. Zakopali so jo na skorem, nihče ni žaloval za njo.

Poglejte dragi kmečki fantje in dekleta, to je slična podoba iz vsakdanjega življenja, kakor se ke vedno in vedno, posebno v večjih mestih pojavljajo.

Jaz vam toraj svetujem, ostanite doma, sploh ne zapuščajte nikdar vašega, to je kmečkega čanca. Ako vas je več otrok pri hiši in je gospodarovo premajhno, da bi vsi na njem živel, potem idite službo raji h kakemu poštemenu kmetu, bodite rčni, delavni in pridni, jaz vas zagotovim, da boste tudi vi toliko ali še več prihranili, kakor to ono nališpano mestno družinče, katero nosi nadno vse kar je njegovega na hrbtnu, kakor nosi olž svojo hišo vedno s seboj. Na deželi boste lažje ostali samostojni in ne bode se vam treba toliko omčati, kakor pa po mestnih službah, gotovo pa si hrani neštete skušnjave, katere kaj lahko mlačega neiskušenega človeka premagajo.

Spodnje-štajerske novice.

Brumen in Bratuša. Celjska žaba piše v svoji evilki z dne 23. oktobra med drugim tudi to-le: Poročilo „Štajerca“ o shodu na Ptujski Gori je trajno perfidno in lažnjivo! — Te besede smo vam metje tukaj ponatisnili, da boste vedeli na kateri ranj je zares perfidnost doma. Mi smo poročali o

Kako so se vsi ti izseljeni pogodili in pobotali s Kajzom, Büchelnom in Paulinom, mi ni znano, gotovo pa imajo polnoma pravico, zahtevati od teh gospodov celo voznino. Iz Amerike jih niso vrnili radi kake bolezni ali kakega zlega postavnega zadržka, pač pa je vzrok le ta, da jih so tako poslali, kakor je bilo potreba. In ta agentura se še nazivlje „Slovenska agentura“, tudi „Sl. Hrvatska agentura“, tako trobi med svet, da njeni popotniki vedno dobro v Ameriko pridejo in da nobenega ne vrnejo iz Amerike. Varuje se vsak imen Kajzer, Büchel (Bihelj) in Pavlin!

O resničnosti tega dogodka zamorejo gg. Ignac Jenčič, kičica, pošta Loka pri Zidanem mostu; Jakob Vovčak, Jevše pošta Loka pri Zidanem mostu; Janez Faletič, Šmast 37, Šta Kobarič, pojasnilo dati, ker so ti tri navedeni gospodje mi to doživel.

Na ta način je prislo 26 oseb ob svoj denar, morali so voziti iz kota v kot 6 do 7 tednov in dasi so plačali vse red, vendar niso prišli tjekaj, kamor so bili namenjeni. Slovenci, pozor pred imeni

Kajzer, Büchel, Pavlin.

celi stvari, kakor se je zares tudi vršila, poročali smo o celem zborovanju popolno resnico in se sklicujemo na izreke več kakor tri deset kmetov, kateri so prišli po priobčenem našem poročilu k nam in so se izrazili, da je bilo naše poročilo popolnoma istinito in da se čudijo, kako je sploh mogoče, da zamore „Domovina“ tako nesramno lagati. — Zopet piše „Domovina“:

„Zakaj pa „gospodje“ od „Štajerčeve“ stranke niso stavili predloga za protiposkus pri glasovanju, zakaj niso predlagali drugih resolucij? To naj g. Drevenski, kise ni upal na shod priti, razjasni.“

Razjasni se ta stvar kaj lahko!

Gospodje od „Štajerčeve“ stranke se sploh nikdar niso vtikali v taka zborovanja, temveč „Štajerc“ je priobčil navadno vsako zborovanje tako, kakor se je v istini vršilo. Pač koliki krik in vik od strani „Domovine“ bi bil nastal, ako bi bil g. Drevenski zares na Ptujski Gori nastopil in zagovarjal „Štajerčovo“, popolnoma pravo stališče glede zadeve Bratuša. Klerikalcem namreč ni nikdar nič prav! Ker smo namreč sedaj pripustili celo stvar kakor vedno kmetom samim na razsodbo in so kmetje v resnici razsodili, da je bilo naše poročilo, a ne klerikalno, popolnoma pošteno, jim to ni prav. Ako bi bil kateri od našega lista v tej zadevi javno nastopil, jim tudi ne bi bilo prav. To je zavijanje in sicer podlo zavijanje, kakor smo ga že vajeni od klerikalne strani. Kar smo mi poročali o shodu na Ptujski Gori in o Brumenu in Bratuši, to je bila izrečna ljudska volja in kmetje poštenjaki na Ptujski Gori in v okolici niso bili nikdar lažnjivci, kakor se jim predbaciva od klerikalne strani, niso pa bili tudi nikdar „šnopsarji“, kakor jih imenujejo mariborske klerikalne cunje in dohtarska celjska žaba z imenom „Domovina“. — In zopet piše „Domovina“:

„Edini izmed nasprotnikov, ki ima lastni razum brez duhtečega „šnopsa“, bil je J. Windiš z Brega. Ta je dr. Brumenu po sklenjenem shodu na vprašanje, zakaj se ni k besedi oglasil, rekel, da sploh proti govoru poročevalca ni bilo ničesar ugovarjati.“

In zopet moramo k temu pristaviti, da je to poročilo velikanska laž od strani „Domovine“. Gosp. Windiš je namreč rekel dohtarju Brumenu, ko se mu je ta vedno in vedno vsiljeval in ga povpraševal, kaj on misli o celem njegovem (Brumenovem) govoru, da celo predavanje niti ni vredno bilo, da bi človek o njem spregovoril le besedico. Seveda po takem gotovo „ni bilo ničesar ugovarjati.“ — Sicer pa hočemo glede „šnopsarjev“ iz Ptujsko Gore in glede gospoda Windiša priobčiti v naši prihodnji številki dotične osebne odgovore.

Klerikalna trgovina v Sv. Lenartu. Ker se slavnim prijateljem kmetov iz St. Lenarške okolice radi poštemena mišljenja tržanov od Sv. Lenarta nikakor ni posrečilo ustavoviti konzuma, hočajo jim sedaj pomagati drugi gospodje in sicer s tem, da so tam odtvorili novo trgovino. Te trgovine do sedaj še nihče ni hvalil, kakor „Fihpos“. Radovedni smo,